

Mys dobrých nadějí

Jiří Zmožek

Tak zase vzpomínám, na lásku minulou,
chvíli ji proklínám, náladu pod nulou.
Byla jak lavina, krásná a nevděčná,
zdá se teď laciná a já sem zbytečná.

To snad byl jiný svět, já měla jinou tvář,
to musel vymýšlet, bláznivý pohádkář.
Takhle se neloučí, já doufám raději,
že tím to nekončí.

Že někde hlouběji, navzdory myšlenkám,
pod jejich příboji, i já tam někde mám,
mys dobrých nadějí, mys dobrých nadějí,
mys dobrých nadějí.

Všechno se změnilo, tak dobrá co má být,
že něco skončilo, něco se musí dít.
Že slunce zapadá, na to si kdekdo zvyk,
když láska uvadá, tak by hned spustil křik.

Ty si byl větroplach, pro chvíle sváteční,
já měla zvláštní strach, v paprscích slunečních.
Teď už jsme skuteční, a ne jen vysnění,
milenci nevděční.

Ty dny mi scházejí, a já ti nescházím,
jak prsten z kamejí, já v sobě nacházím.
Mys dobrých nadějí, mys dobrých nadějí,
mys dobrých nadějí.

Je to jen hledání, svět nových možností,
a nových setkání, a nových něžností,
a nových zklamání, které mě čekají za zamilování.

Sny dovyprávějí, mé lásce budoucí,
pro ni a právě ji, já v sobě najít chci,
Mys dobrých nadějí, mys dobrých nadějí,
mys dobrých nadějí.